

Av Shyam Sundar Goswami
1957

Vad är grunden till kärleken?

Kan människan leva helt utan kärlek? Det visar sig att den kärlek som bär på förväntningar oftast uttrycker otillfredsställda behov. Det är djuriska böjelser som ligger till grund och som senare blandas med intellektuellt tänkande i förädlings syfte. Vår kärlek är villkorlig, den ställer krav. Men det finns en kärlek som är ovillkorlig. I förändlig kärlek, alltså i en kärlek som genomsyras av andlighet, krävs det ingen tillfredsställelse. Här består kärleken av självförsakelse. Man älskar för att få älska – inte för egen tillfredsställelse. Andlig kärlek begär inget.

Det finns två Yogavägar; antingen medger vi att vi är ofullkomliga och vill då ha någonting att fylla vårt tomrum med, eller så identifierar vi oss med hela Självvet, i vilket det inte finns något utrymme för Jaget. I första fallet är det frågan om Yoga enligt *Bhakti* – i det senare *Jñānayoga*.

I *Jñānayoga* föreligger en förnöjsamhet som utesluter några som helst krav. Kan vi verkligen ha pretentioner på en sådan inställning? Om så inte är fallet, d v s om vi bara försöker känna så rent intellektuellt, så är det inte frågan om äkta *Jñānayoga*. Ur ren kunskapssynpunkt är det frågan om vetenskap och erkännande av Självvet i och för sig, vilket innebär en tillfredsställelse utan lidande. Kunskap som icke har förädlats enligt Yogametoder blir blott en sinnebild (*vritti*), kärleken ett egoistiskt uttryck där båda parterna ställer krav. Men älskande av Självvet kan även förekomma genom att älska den andra.

Dessa två vägar kan ju användas i dagligt liv, de är "världsliga" till sin natur,

men kan också ändras genom andlig påverkan.

De två Yogavägarna är dock ytterst svåra, vilket förklarar införandet av *Karmayoga* som kompromiss/medeiväg.

Om vi för övrigt inte kan acceptera kärleksfaktorn i Yoga-sadhana blir det svårt att öva sitt *mantra* i *muladhara* (-*chakra*).

Kärleken är skapande – och kräver ständig förnyelse!